

[Niels Frederiksen.]

brød frem, ikke mindst ud fra de samme Betragtninger, som jeg har gjort gældende. Jeg tvivler paa, at det skal lykkes Høvdingen, Føreren, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal at samle sin Hærskare suppleret med Landboforeningernes Medlemmer til den drabelige Kamp, der nu bliver fulgt med høje Hurraraab fra det konservative Folkeparti, mod de Fremskridt i dansk Politik paa disse Omraader, som Regeringens Arbejdsprogram udtrykker.

Jeg har til Slut en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem fremsatte i Slutningen af sin Tale en Advarsel til det radikale Venstre, som jeg gerne vil have den højtærede Formands Tilladelse til at citere:

„det var jo Hvedebrødsdagens milde Smil og Fortrøstning, der lyste ud af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Tale i Gaar, men efter Hvedebrødsdagene kommer, her som altid, den prosaiske Virkelighed, som man ogsaa skal se at mestre, og her tror jeg, at indenfor den Koalition, der er dannet, er det afgjort Socialdemokraterne, der bærer Bukserne, for at bruge et gammelt Udtryk fra Familielivet, og de skal nok vide til syvende og sidst at sætte deres Villie igennem; de er jo ogsaa anderledes solidt underbygget i Vælgerbefolkningen og paa anden Maade. Dertil kommer, at under det lange Samliv med Socialdemokraterne, hvor der kun for en kortere Tid syntes at skulle komme en Kurre paa Traaden, er det radikale Parti drevet mere og mere i socialdemokratisk Retning, og det ærede Parti skal nok komme til at erfare, at har man taget Fanden paa Ryggen, kommer man ogsaa til at bære ham frem“.

Jeg takker det ærede Medlem for den Advarsel til mig og mit Parti. Den er fremsat af menneskekærlige Grunde og ud fra et menneskekærligt Sind, som gerne vil give selv sine Modstandere et godt Raad, og jeg erkender ogsaa, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er en erfaren Mand paa det politiske Samlivs Omraade. Men jeg har den Trøst, at det Ægteskab, politisk, som er indgaaet mellem Socialdemokraterne og det radikale Venstre, er et fuldkommen legitimt Ægteskab med Ægteskabskontrakt og det hele. I Ægteskabskontrakten er udtrykt Ret og Pligt for begge Parter i det Samliv, politisk, som er indgaaet.

Jeg tror derfor, det ærede Medlem Hr.

N. Neergaard ikke helt kan slutte ud fra sine Erfaringer i det praktiske Liv med Hensyn til politisk Samliv. Jeg kan godt forstaa, at det for en ældre Herre som Venstre maa berede Skuffelser at leve paa Polsk i flere Aar med en saa uregerlig Pige som det konservative Folkeparti, en uregerlig Medpart, hvis Opførsel omkring i Landet tidt har været af den Art, at den ældre Herre ikke vilde være hende bekendt, men alligevel blev han draget mod hende med en saadan Styrke, at han Gang paa Gang i Dølgemaal har søgt at komme overens med hende om et eller andet. Jeg kan godt forstaa, et saadant Samliv gennem flere Aar virker demoraliserende paa en ældre Herre; det maa være en oprivende Maade at leve sit Liv paa, det kan let medføre, at vedkommende ældre Herre glemmer sin Ungdoms Ideal og alt for ofte retter sig efter den uregerlige Pige, som han ikke vil være bekendt, men som han alligevel ikke kan undvære.

Axel Dam: Da jeg første Gang havde Ordet under denne Debat, rettede jeg kun to Spørgsmaal til højtærede Ministre; jeg har faaet Svar paa det ene, ikke paa det andet; naa, intet Svar er jo undertiden ogsaa et Svar.

Det første Spørgsmaal var rettet til den højtærede Trafikminister og angik den Værdistigning, som antages at ville fremkomme paa Grund af Elektrificeringen af den københavnske Nærtrafik, og jeg takker for det Svar, jeg fik, det var ganske, som jeg havde ønsket og ventet. Jeg indrømmer, at der er Vanskeligheder ved den Slags specielle Love, og naar jeg har fremdraget det, der her er Tale om, er det netop for ikke at forsømme nogen Lejlighed til at pege paa det Faktum, at alle de Værdier, som det offentlige skaber, nedfælder sig i Form af forøget Grundværdi, og at den eneste rette Løsning derfor er Gennemførelse af generel Grundskyld. Jeg indkasserer med Glæde, at dette indrømmes fra den højtærede Trafikministers Side, og at han altsaa er enig med os i dette Spørgsmaal.

Det andet Spørgsmaal var rettet til den højtærede Udenrigsminister, og det fik jeg ikke Svar paa. Jeg spurgte, hvorledes han nu blankt kunde foreslaa Afskaffelse af Tugthusloven, som den kaldes, uden at kræve den Undersøgelse af dette vigtige Spørgsmaal, som han i Fjor ansaa for endog særdeles paakrævet.

Naar vi fra Retsforbundets Side stemte for denne Lov, var det for Princippets Skyld, fordi vi ønsker det størst mulige Værn om den